

Nog lange niet

M.J. Arlidge bij Boekerij:

Met Helen Grace:
Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes

Met Adam Brandt:
Kom je spelen?

M.J. Arlidge

**NOG
LANGE
NIET**

Als de telefoon gaat,
heb je nog één uur te leven

Voor mijn vader Anthony,
die weet hoe je een goed verhaal moet vertellen

Eerste druk juni 2020

Negende druk 2022

ISBN 978-90-225-9437-7

ISBN 978-90-225-9572-5

ISBN 978-94-023-1461-8 (e-book)

ISBN 978-90-528-6274-3 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *All Fall Down*

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 M.J. Arlidge

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dag 1

1

Justin Lanning stond voor het raam en staaarde naar de horizon. De zon, die de hele dag in zijn kantoor had geschenen, begon nu onder te gaan en de gouden gloed gleed langzaam over het water. Verheven, zelfs statig, leken de lange lichtstralen het kabbelende water, de dobberende boten en zelfs de haven op te eisen. Justin had er al vaak naar staan kijken, maar toch kon het beeld hem raken. Indrukwekkend, prachtig en vertroostend; een moment van ontlading na een zware dag.

Hij draaide zich om en keek op zijn horloge – 17.58 uur – en liep met grote stappen naar zijn bureau. Hij was de enige gebruiker van dit enorme, goed uitgeruste kantoor, iets waar hij veel genoeg in schepte. Het was luxe, weelderig, indrukwekkend... maar ook een groots geheim. Vanaf de buitenkant leek Endeavour House op alle andere kantoorpanden in Ocean Village. De hal zag er heel gewoon uit; niets wees erop dat de kantoorruimte op de bovenste twee verdiepingen was ontworpen om te imponeren. De dure Italiaanse meubelen, de moderne kunstinstallaties en inderdaad, het uitzicht; alles was zorgvuldig afgewogen om rijkdom, vakkundigheid en succes uit te stralen. Slechts weinigen werden binnen toegelaten, maar de mensen die dat gegund was, vertrokken gerustgesteld en geïnspireerd na een verleidelijke glimp van Redstone Solutions.

Justin zette zijn computer uit, pakte zijn telefoon en liep naar de lift. Hoe veeleisend en onvoorspelbaar zijn dag soms ook was, hij ging er prat op dat hij altijd op tijd wegging. Die doelmatigheid trok hem aan – zes uur beginnen, zes uur vertrekken – bovendien hielp het hem om zijn gemoedstoestand in evenwicht te houden. Hoe de dag er ook had uitgezien, als hij op tijd weg kon, was alles zonder twijfel onder controle.

De deuren schoven open, Justin stapte de lift in en drukte op het knopje voor de kelder. Als hij nu vertrok, kon hij om half zeven thuis zijn en was er nog genoeg tijd voor een work-out voordat Adam thuiskwam. Adam – hij hoefde maar aan hem te denken en hij werd overvallen door een verbijsterende verzameling emoties: boosheid, teleurstelling, lust en nog veel meer. Alles was de laatste tijd zo moeilijk geweest, zo ingewikkeld, en thuis was niet langer het toevluchtsoord dat het zou moeten zijn. Ze moesten voorzichtig zijn met hun relatie, kalm zijn, en dus was een ontspannende work-out van tevoren belangrijk.

De deuren schoven dicht en de lift zakte omlaag. De verdiepingen gleden voorbij – tien, negen, acht, zeven. Justin merkte dat hij een vrolijk deuntje neuriede, blij dat de werkdag er eindelijk op zat. Zes, vijf, vier. Hij begon wat te mijmeren en zijn zorgen gleden langzaam van hem af...

Opeens, zonder enige waarschuwing, schokte de lift en kwam hij met het geluid van krijsend metaal ongecontroleerd tot stilstand. Justin werd naar achteren geworpen, viel tegen de spiegelwand, klapte met zijn hoofd tegen het glas en hapte vloekend naar adem.

Er hing een merkwaardige stilte in de metalen doos, de aangename afdaling was vervangen door levenloze logheid. Verward stommelde Justin naar voren en duwde op de knop voor de kelder – een keer, twee keer, drie keer. Er gebeurde niets en terwijl

hij bleef drukken, merkte hij iets anders op. Het licht in de lift was ook uit. Het was alsof het hele gevaarte opeens... dood was.

Hij vermande zich en drukte op de knoppen van de andere verdiepingen, waarna hij het opgaf en boos en gelaten op de alarmknop duwde. Ergens in de verte hoorde hij een bel rinkelen, maar dat bood hem weinig troost. De officemanager zou er een tijd over doen om de liftmonteurs op te roepen en het zou nog langer duren voordat hij bevrijd was, aangezien hij zo te zien tussen twee verdiepingen vastzat. Zouden ze de lift weer aan de praat kunnen krijgen? Of zouden ze hem als een zak aardappelen door de liftschacht omhoog moeten hijsen? Vloekend gaf hij een trap tegen de deuren toen tot hem doordrong dat hij zijn plannen voor vanavond wel kon vergeten. Wat was er gebeurd waardoor hij hier als een kapotte marionet in de lucht hing? Wat was er aan de hand?

Hij voelde hem voordat hij hem hoorde: zijn nieuwe Samsung trilde in zijn zak waarna het bekende melodietje klonk.

‘Goddank.’

Iemand wist van zijn benarde toestand; het telefoontje moest iets te maken hebben met zijn noodsituatie. Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn en zag verrast dat het niet Adam of het kantoor was, maar een onbekend nummer. Toch nam hij op. Wat maakte het uit wie het was, als hij of zij hem maar kon bevrijden uit deze metalen doos.

‘Hallo?’

Hij hoorde niets.

‘Dit is Justin Lanning. Hoor je mij?’

Zijn stem vulde de lift, maar er kwam geen reactie. Hij was ervan overtuigd dat de verbinding goed was, hij kon aan de andere kant van de lijn iets horen zoemen, maar waarom zei de beller niets?

‘Ik zit tussen twee verdiepingen vast, dus als je...’ Opeens stopte hij. Hij hoorde iemand aan de andere kant van de lijn ademhalen, alsof de persoon net iets wilde zeggen. Justin wilde doorgaan, zijn situatie uitleggen, maar opeens voelde hij zich machteloos, alsof iets of iemand hem dwong om te zwijgen.

Eindelijk begon de beller te praten en een zachte mannenstem fluisterde: ‘Je hebt nog één uur te leven.’

2

De naald schoof naar honderddertig kilometer per uur, maar inspecteur Helen Grace nam geen gas terug. Ze reed over Fawley Road in zuidelijke richting naar de kust, aangemoedigd door de lege weg en het glinsterende water in de verte. Dit verlaten stuk asfalt had haar kunnen benauwen, zou haar misschien moeten benauwen, met aan de ene kant de verlaten krachtcentrale en aan de andere kant New Forest, beide het terrein van misdaden die haar de afgelopen jaren veel hadden gekost. Maar vandaag liet ze zich niet ontmoedigen door leed uit het verleden.

De Honda Blackbird kwam naast haar rijden, wilde haar inhalen. Helen wierp een blik op de berijder en verwachtte half dat brigadier Joseph Hudson een triomfantelijke grijns op zijn gezicht zou hebben, maar zijn blik was strak op de weg gericht, alsof hij een geblokte zwart-witte vlag in de verte zag, alsof deze race buiten werktijd daadwerkelijk iets betekende. Het deed Helen plezier dat hij weigerde zich te laten verslaan, dat hij bereid was in te gaan op haar stilzwijgende, plagerige uitdaging.

De waarheid was dat deze achtervolging wel degelijk iets betekende, al zouden ze dat geen van beiden toegeven. Joseph Hudson was een relatief nieuwe aanwinst van het onderzoeksteam Zwarte Misdrijven van de politie van Southampton en al helemaal een

nieuwe aanwinst in Helens bed, maar langzamerhand begon hij verweven te raken met haar leven. Een groot deel van hun werkdag cirkelden ze om elkaar heen en 's avonds genoten ze van deze dans. Helen zou niet willen beweren dat ze Hudson goed kende, maar hij was een aantrekkelijke, impulsieve, hartstochtelijke man die haar zucht naar snelheid deelde. De relatie was niet zonder problemen – hij zou zonder meer worden afgekeurd door haar collega's – maar Helen kon niet ontkennen dat ze van zijn gezelschap en hun onderlinge spanning genoot.

Helen gaf een ruk aan de gashendel en dook een paar meter voor haar tegenstander uit. De weg hield bijna op, over een kleine honderd meter volgde een haakse bocht naar rechts, maar het verbaasde haar niet dat Joseph weer langszij kwam en weigerde een tweede plaats te accepteren. En dus scheurden ze verder in de richting van de scherpe bocht en beide rijders maakten zich op voor hun volgende zet. De kustweg baadde in het licht van de ondergaande zon en Helen zag dat de weg leeg was, wat het nog spannender maakte. Als ze een tegenligger had gezien, zou ze direct gas teruggenomen hebben, dan was het game over, maar nu bracht ze de naald in de richting van de honderdvijftig en racete naar de bocht, waar ze snel gas terugnam en naar binnen leunde. Dit deel van de kustweg was oud en slecht, en Helen slipte met haar motor over los grind op het wegdek. Ze voelde zich op haar gemak, had alles onder controle, al was ze verder gegleden dan de bedoeling was, en haar achtervolger maakte hier handig gebruik van.

Met een bevredigend geraas schoot Joseph via de binnenbocht langs haar en riep haar na. 'Ik zie je straks bij jou thuis...'

'Echt niet...' antwoordde Helen, en ze joeg haar motor verder tot boven de honderdzestig kilometer per uur.

Joseph was een ervaren rijder, maar moest alles uit de kast ha-

len om haar voor te blijven, want als het op pure kracht aankwam, was er maar één winnaar. Met een vastberaden beweging schoot Helen naar voren en haar Kawasaki Ninja brulde van genoeg terwijl hij reageerde op haar opdrachten. Niet veel later reed ze naast Joseph Hudson, en hij moest plankgas geven om bij te blijven.

Deze keer wierp Joseph wel even een blik opzij, warm, uitdagend. Het deed Helen goed. Dit was een activiteit waar ze meestal alleen van genoot, in haar eentje over landelijke wegen scheuren. Maar het was fijn om dit te delen, om Joseph haar geheime binnenwegen en sluiproutes te laten zien die ze tijdens de vele jaren op de motor had ontdekt. Niet alleen omdat ze iemand had gevonden die aan haar gewaagd was, maar omdat het zo natuurlijk voelde. Hun relatie was nog pril, maar Helen genoot steeds meer van haar tijd met hem en dat had ze niet verwacht. Sinds Jake had ze niemand meer toegelaten, had ze belangstellenden op afstand gehouden, maar nu leek het onzin om intimiteit uit de weg te gaan, te negeren hoe goed ze bij elkaar pasten. Helen had vaak gedacht dat het nooit zou gebeuren, maar nu kon ze het niet langer ontkennen.

Eindelijk had ze iemand gevonden die haar kon bijhouden.

3

‘Godsamme, doe nou even rustig. Ik begriip er niets van...’

‘Wat begriip je er niet aan?’ riep Justin in zijn telefoon.

‘Alles. Je slaat wartaal uit...’

‘Zou jij ook doen, als je had meegemaakt wat ik net heb meegemaakt.’

‘En wat is dat precies? Vertel me nou even rustig wat er is gebeurd.’

Adams toon was zo laatdunkend, zo geërgerd, dat Justin de neiging had om hem te zeggen dat hij kon oprotten. Maar iets – een restje genegenheid, pure angst? – hield hem tegen, dwong hem zijn boosheid in te houden.

‘Ik ging met de lift naar beneden...’

‘Ja...’

Jezus, hou je kop en laat me uitpraten.

‘En toen ging mijn telefoon...’ Opnieuw begon Justins stem te trillen terwijl hij zijn hachelijke situatie probeerde uit te leggen. ‘... en toen... begon een stem aan de andere kant van de lijn me te bedreigen... hij zei dat ik nog maar één uur te leven had.’

Stilte.

‘Adam, ben je er nog?’

‘Ja, ik ben er, ik probeer alleen...’

De minachting was verdwenen, vervangen door verwarring en bezorgdheid.

‘Herkende je de stem?’

‘Nee...’

‘Heb je enig idee wie jou zou willen bedreigen?’

‘Nee.’

‘Misschien een grap? Iemand die een geintje met je wil uithalen?’

‘Nee... echt niet...’ Het zou natuurlijk kunnen, maar Justin wist zeker dat het niet zo was. De beller had zijn ijzingwekkende ultimatum afgegeven en een paar seconden later waren de lichten weer aangesprongen en had de lift rustig zijn weg naar beneden vervolgd, alsof zijn vijand álles in de hand had.

‘Wil je de politie bellen?’

‘Ik denk het wel...’

‘Justin, als je echt denkt dat iemand jou iets wil aandoen, dan móét je de...’

‘Wat moet ik dan zeggen? Ik heb geen flauw idee wie die vent is of wat hij van me wil...’

‘Oké, oké. Je hoeft niet zo te snauwen. Ga... ga maar gauw naar huis, dan kijken we wel verder. Als ik nu vertrek, ben ik ook snel thuis...’

Justin werd overspoeld door liefde en dankbaarheid. Ondanks de problemen van de laatste tijd, wilde hij niets liever dan bij iemand zijn die hem goed kende, die zijn arm om hem heen kon slaan en zou zeggen dat alles wel goed kwam. ‘Dank je wel, Adam. Ik heb de auto al besteld. Ik... ik zie je zo thuis.’ Hij beëindigde het gesprek en draaide zich om. Op hetzelfde moment kwam de zwarte Mercedes in beeld die rustig langs de lange rij auto’s door de parkeergarage reed en voor hem tot stilstand kwam. Elke dag op dezelfde tijd arriveerde een van deze luxewagens om hem naar

huis te brengen en het vertrouwde beeld bood hem nu troost. Hij rukte het zware portier open, stapte in en sloeg het stevig achter zich dicht. Als op commando ging het rode lampje bij de glazen scheidingswand aan om aan te geven dat de chauffeur luisterde.

‘Grange House, alsjeblieft. Zo snel mogelijk.’

Het lampje ging uit, een stilzwijgende bevestiging van een gezamenlijk doel. Even later reden ze onder de open slagboom door de straat op en namen ze hun plek in het spitsuur in. Terwijl Justin achteroverleunde tegen de aangename leren bekleding en naar de auto’s om zich heen keek, voelde hij hoe zijn hartslag eindelijk tot rust kwam. Toen de lift was gestopt, was hij ontzet geweest, ervan overtuigd dat hij uren in een bedompt hok opgesloten zou zitten. Maar wat daarop was gevolgd, was nog erger geweest. Verwarring, daarna pure angst en allerlei afschuwelijke beelden die door zijn hoofd hadden geraasd: de liftdeuren die opengingen waarop hij zijn aanvaller zou zien, de lift die ter aarde stortte... Maar vervolgens was hij opeens bevrijd en had hij zich in de parkeergarage bevonden alsof er niets was gebeurd. Hij was gered, en ondanks alle verwarring had hij de kans om deze afschuwelijke nachtmerrie achter zich te laten. Zijn telefoon stond uit en hij zat lekker achter in de luxe Mercedes, op weg naar huis.

Met een diepe zucht schudde hij zijn hoofd bij de krankzinnigheid van wat er net was gebeurd en hij keek op zijn horloge.

18.08 uur.

4

‘Dit is niet te tillen. Dat moet jij maar doen.’

Met een diepe zucht liet Charlie Brooks zich op een kist vallen. Ze had gehoopt dat ze Steve een handje kon helpen op hun stoffige zolder, maar haar pogingen om de onderdelen van Jessica’s oude ledikantje te verslepen waren grandioos mislukt. Ze waren loodzwaar en in haar huidige toestand, acht maanden zwanger en met een enorme buik, was ze niet van plan het risico te nemen.

‘Geen probleem,’ grinnikte Steve. ‘Ik weet dat ik het lastdier ben.’

Hij begon de spullen bijeen te pakken, terwijl Charlie haar blik langs de overvloed aan babyspulletjes bij het houten ledikantje liet glijden.

‘Ik wist niet dat we hier zoveel troep hadden liggen.’

Ze waren omringd door sterilisators, wipstoeltjes, een schommelstoel, hun oude draagmand en heel veel zakken babykleertjes. Toen Jessica de babyleeftijd was ontgroeid en van een peuter een kleuter was geworden, hadden ze al deze spullen opgeborgen, vergeten. Maar toen Charlie onverwachts en tot hun grote blijdschap opnieuw zwanger was geworden, waren ze genoodzaakt deze verwaarloosde ruimte weer op te zoeken. Terwijl ze naar een stuk van hun verleden keek dat weer hun heden zou worden, ging

er een rilling van bezorgdheid door haar heen. Zou ze nog weten wat ze moest doen als de baby er was? Zouden ze het slaapgebrek aankunnen? En hoe zou Jessica reageren op de komst van een broertje of zusje? Tot nu toe had het meisje er weinig over gezegd, ondanks de aansporingen van haar ouders en de zichtbare verandering in haar moeders lichaam.

‘Als ik nou eens naar beneden ga en jij me de spullen aangeeft.’ Charlie wist opeens niet hoe snel ze uit deze benauwde ruimte weg wilde. Er stonden te veel spullen, te veel symbolen van haar verleden. Haar schoolboeken, haar Interrail-rugzak, haar eerste politie-uniform, een bruidsmeisjesjurk, en allemaal gaven ze haar het gevoel dat ze oud, onaantrekkelijk en doodmoe was.

‘Dat is goed, maar doe wel voorzichtig.’

Steves waarschuwing was niet nodig. Behoedzaam liep ze de zoldertrap af en zorgde er bij elke trede voor dat haar voet stevig stond. Haar zwangerschap was tot nu toe goed verlopen, ondanks de afschuwelijke ochtendmisselijkheid, en ze had zich vast vorgenommen om zichzelf en de baby niet in gevaar te brengen door domme dingen te doen.

Toen ze onderaan de trap kwam, liep ze in de richting van de babykamer. Hij was eerst van Jessica geweest en toen die naar een grotere slaapkamer was verhuisd, was dit de logeerkamer geworden. Met andere woorden: een rommelkamer. Er kwamen zelden mensen logeren, wat betekende dat de kleine kamer een opslag was geworden van allerlei spullen die ze nog altijd niet hadden weggedaan. De aanstaande geboorte van hun tweede kind had hen aangespoord om in actie te komen en elke vrije minuut waren ze bezig geweest met het uitzoeken en wegdoen van spullen. Alle rommel was nu de kamer uit, al was het nog maar de vraag of het al een echte kinderkamer was.

‘Wat hebben we nog veel te doen,’ kreunde Charlie, toen Steve

met het hoofdeinde van het ledikant langs haar liep.

‘Tijd genoeg,’ was zijn luchtige reactie, voordat hij de kamer weer uit liep.

Hij was enthousiast en daar was Charlie blij om, want zij vond het moeilijk om haar zorgen los te laten. Waar moesten ze de tijd vandaan halen? Nu Jessica op school zat, was Charlies leven buiten haar werk een eindeloze aaneenschakeling van logistieke uitdagingen: wegbrengen, ophalen, speelafspraken, verjaarspartijtjes. Daar was inmiddels een lange reeks babyverplichtingen bij gekomen: controles, scans, schoonmaken, inrichten, inkopen. Want hoe zorgvuldig Charlie Jessica’s oude babyspullen naar haar idee ook had opgeborgen, het leek wel of er aan allerlei voorwerpen één essentieel onderdeel ontbrak, van de sterilisator tot en met het wipstoeltje.

Charlie wierp een blik op de kale muren, het peertje en het losse hoofdeinde, en voelde zich overweldigd. Ze keek heel erg uit naar de komst van hun tweede, maar opeens had ze het gevoel dat ze er nog helemaal niet klaar voor waren. Ze moest nog twee weken werken en dus was er niet veel tijd. Ze vond het afschuwelijk dat niet alles klaarstond en was ervan overtuigd dat ze alles over de zorg voor een pasgeborene was vergeten. Dat was natuurlijk absurd, maar ze kon er niets aan doen. Op elk ander gebied konden deadlines en planningen aangepast worden, maar hier niet. Terwijl Charlie haar hand op haar buik legde en de stevige trap van haar baby’s voet voelde, was één ding pijnlijk duidelijk.

De klok tikte.

5

‘S chiet nou op, schiet nou op...’

Justin mompelde de woorden om de auto aan te sporen de tijdelijke verkeerslichten te passeren die hen ophielden in hun poging Southampton uit te rijden. Alsof de chauffeur zijn stille aanmoediging hoorde, gaf hij gas en reed door de lichten op het moment dat ze van oranje naar rood versprongen.

Justin glimlachte even. Eindelijk konden ze doorrijden in de richting van het dorpje Wickham, waar Adam en hij nu al een jaar woonden. Het was niet altijd een uitnodigende plek geweest; sommige oudere inwoners hadden het in eerste instantie niet fijn gevonden dat er een homostel in de buurt kwam wonen en anderen waren beledigd door de luxe van de woning die ze hadden laten bouwen, bang dat dit een invasie van ‘nieuw geld’ zou betekenen. Maar gaandeweg hadden Justin en Adam de twijfelaars voor zich gewonnen en inmiddels maakten ze deel uit van het dorpsleven alsof ze er altijd hadden gewoond.

Weer een snelle blik op zijn horloge: 18.48 uur. Over nog geen tien minuten was hij thuis, bij Adam en Caspar, de yorkshire-terriër die ze net hadden. Veilig, gelukkig, ontspannen. Met elke minuut die voorbijging, leek zijn beproeving op kantoor onwerkelijker, en hij vroeg zich bijna af of het echt was gebeurd. Het

leek absurd dat hij zo bang was geweest; misschien was het toch een of andere gek die willekeurig zijn nummer had gebeld.

Justin deed zijn ogen dicht en liet zich verder in de luxe bank zakken. Hij wist dat deze autoservice verkwisting was en dat hij net zo goed een taxi had kunnen bellen, maar hij genoot van het feit dat hij bij ze in de boeken stond, dat hij in staat was een luxewagen te bestellen, dat het hem een gevoel van aanzien en prestige gaf. Maar meer nog genoot hij van het gemak, alsof hij eerste klas van en naar zijn werk reed.

Terwijl ze over de kronkelige landweggetjes reden, wiegde hij mee met de rustige bewegingen, zodat lichaam en geest zich eindelijk ontspannen. Wat zou hij als eerste doen? Met Adam praten? Of Caspar uitlaten? Het was half oktober en de bossen begonnen al roodbruin en goud te kleuren. Misschien kon hij beter eerst naar buiten en de bizarre gebeurtenissen later analyseren? Ja, dat was een goed plan. Op die manier zouden ze misschien zelfs een ontspannen avond hebben, die hadden ze de afgelopen tijd veel te weinig gehad.

Justins ogen schoten opeens open en er ging een onaangename rilling door hem heen. Hij reed hier zo vaak dat hij elke bocht, afslag en heuvel kende en zijn lichaam met de vertrouwde schommelingen meebewoog. Meestal hield hij van dit ballet, vond hij het rustgevend, maar intuïtief wist hij dat er nu iets niet klopte. Hij ging rechtop zitten en keek naar buiten om tot de ontdekking te komen dat hij deze weg niet kende, dat dit niet hun vaste route was.

‘Hallo?’ Toen hij beseftte dat hij niet op de communicatieknop had gedrukt, deed hij dat alsnog. ‘Zeg... volgens mij hebben we een verkeerde afslag genomen.’

In antwoord hierop passeerden ze een bord dat aangaf dat ze in westelijke richting reden, weg van het dorp.

‘Deze weg gaat naar Shedfield. De afslag naar Wickham was anderhalve kilometer geleden...’

De chauffeur knikte alsof hij het begreep, maar paste zijn snelheid en rijrichting niet aan. Justin staaarde naar het achterhoofd van de man, zag de brede schouders en het keurig geknipte kapsel, en nu pas beseftte hij dat hij hem niet kende. Was dit een nieuwe? Iemand die de omgeving niet kende?

‘Iets verderop is een kruising. Daar kunnen we keren...’

De man gaf gas en Justin werd achterovergedrukt.

‘Geen haast, hoor. Ik heb liever dat we heelhuids aankomen...’ grapte hij, maar zijn stem klonk monotoon en gespannen.

Hoe hard reden ze eigenlijk? Honderd kilometer per uur? Honderdtien? Een angstig gevoel bekwrop hem. Waarom gingen ze zo hard? En waarom reageerde de chauffeur niet?

‘Moet je horen, zou je wat langzamer willen rijden?’

Geen reactie, de auto raasde over de smalle landweg.

‘Hé, waar is die haast verdomme goed voor, man?’

Als reactie schoot de auto van de weg af, waardoor Justin naar links viel. In het wilde weg greep hij zich vast aan zijn gordel en hees zich overeind. Hij zag dat ze nu over een zandpad reden. De Mercedes reed schokkend over de hobbelige weg. Boos en geschrokken maakte Justin zijn gordel los en schoof naar voren om hard op de scheidingswand te kloppen.

‘Zet die auto stil, zeg ik je!’

De auto racete verder en tot zijn verbazing zag Justin dat ze een gaashek naderden dat openstond, alsof hun komst verwacht was. Even later reden ze een bouwplaats op.

In paniek stak hij zijn hand in zijn zak en haalde zijn telefoon tevoorschijn. Hij drukte hard op de AAN-knop, maar op hetzelfde moment kwam de auto abrupt tot stilstand. Justin werd naar voren gesmeten en klapte met zijn gezicht tegen de scheidingswand.

De telefoon viel uit zijn hand en hij zakte achterover. Intuïtief gleed zijn hand naar zijn hoofd, waar hij hulpeloos bleef hangen omdat lichaam en geest te verbijsterd waren om te reageren. Hij zag sterretjes, proefde bloed, voelde zijn armen en benen trillen en was machteloos toen het portier openging en ruwe handen hem vastgrepen en de auto uit sleepten.

6

Adam worstelde om de voordeur open te doen en liep met grote stappen de donkere ruimte binnen.

‘Hallo?’

Zijn begroeting galmde door de lege ruimte en stierf toen weg.

‘Justin?’

Er kwam geen antwoord. Sterker nog, hij hoorde helemaal niets, alleen de nageltjes van Caspar, die over de gepolijste houten vloer trippelde. Adam had hem net opgehaald bij de buurman, een oude man die dol was op de pup; zoals gebruikelijk had Caspar geen oog voor Adam, maar zocht hij Justin, het enige onderwerp van zijn liefde.

Adam liep om de hond heen in de richting van de keuken. Vaak was Justin daar te vinden en dronk hij een biertje terwijl hij iets creatiefs voor het eten in elkaar flanste, maar de ruimte was leeg.

‘Justin? Ben je thuis?’

Zijn bekleemde stem echode tegen de muren, maar nog altijd kreeg hij geen antwoord. Snel liep hij naar de slaapkamer. Ook die was leeg, dus vervolgde hij zijn weg langs de slaapkamers en badkamers, voordat hij eindelijk terug was in de woonkamer. Hij had al zo’n idee gehad toen hij binnenkwam, het was zo akelig stil